

מסורת הש"ס

(א) לעיל ה': וס"ג; (ב) לעיל ה': א' שס"ד; (ג) שס"ה; (ד) שס"ו; (ה) שס"ז; (ו) שס"ח; (ז) שס"ט; (ח) שס"י; (ט) ונר"ע תוס' פסחים פא. ד"ה איך וכו' ומש"נ שס על הגיליון.

נוסחת הריב"ן

[א] מר: [ב] צין: [ג] היום כטול א"נ משום דקסבר דמכאן ולהבא היל מנמאה וזה דמתיא קרבן היכי משכחת לה וה"נ מיבעיא לן כביד גולין דלחיצא דרי ויסי דאמר דמכאן ולהבא היל מנמאה וזה גמורה דמתיא קרבן היכי משכחת לה הס"ד ויפשר לימא: [ד] כל שלשה גבי הדרי ואיכ"א דחזאי כל תלתא יומי סמוך לצין השמשות לשקיעת החמה דכי רחאה בשבט סמוך לשקיעת החמה הו"א לו יום ראשון וכן כי רחאה ציום ראשון בסמוך לשקיעת החמה וציום שני בשקיעת החמה הו"א לה עמלה כל הלילה וכל היום דהיום הולך אחר הלילה והיול לא וזה גמורה משום דלא הוה לה שעות דטהרה ציי וציי כלל וסלקי לה למיינא דשומרת יום כנגד יום וכו' ומעש"י: כא"ן מפ"י המורה"א אל כביד גולין במשכח פסחים שמענו והואיל וצין השמשות ספק יום ספק לילה ואינו יודע אם צין השמשות יום היל הבק והואיל ורחאה כל צין השמשות ציי ימים צין אם אהא אומר שצין השמשות לילה או אהא אומר שהוא יום היל כול תלתא יומין רלופין שלג הימה לה שעת הטוהר כלל הס"ד והואיל לימא כצ"י: [ה] דבמזמור: [ו] דהכא:

הגהות הב"ח

(א) גמ' תלתא יומי. יצ"ע עיין בגדה דף ג': (ב) שם דלא הואי שעות דרלויה לליק ליה למיינא: (א) במשנה מגלה את השניה יום ששים ואם וכו' שיום שלשים עולה כצ"ל ומינת של נמחק: (ד) רש"י ד"ה וזה ד"ה"ה והא דה"א: (ס) רש"י ד"ה מי שאמר וכו' דמוקי לה דנעשה כאומר וכו' מתמנין דהכא מפורש כצ"ק כצ"ל ומינת כגון נמחק:

מוסר רש"י

וא"ל. ר' אשע"א לרי יומן, ר' יוסי קאי כותיך. דס"ל נמי מנאן ולהבא היל מנמא, מדטער לעיל מפקח שני, אלמא קסבר ר' אשע"א למפרע דר' יוסי מדרבנן קאמר (פסחים אא). והא ר' יוסי ברי, מקמא דמתיא היל הואיל ממוס קשוי מימי לה (שם). מכדי קסבר. גבי שומרת יום, מקצת היום ככולו. והאי טיול דש"י דעמתיא הוא דמכאן ולהבא היל טמא ולמפרע דקאמר מדרבנן טיול דמיקא הוא (דאמ"ח גמורא, הדרן עלך הריני נזיר

פ' הרא"ש

ור' יוסי מכדי קסבר מקצת היום ככולו וזה גמורה היכי משכחת לה. כיון דחזאי בפלגא דיומא סליק לא שימור כשראחא ביום א' וביום ב' תחלת יום ב' הוי שימור ליום ראשון וטהרה מאותה ראיא וכשרואה אטמא כמאן ולהבא היא משום ולא

מצטרף בהדרי יום ראשון להיותה וזה: כגון ששפע ג' ימים ולא היה לה טהרה בינתיים לשימור: ואי בעית אימא כגון דחזאי ג' יומי סמוך לשקיעת החמה. שהתחילה קצת מכבוד יום וראתה עד הלילה נמצאת בכל יום טמאה תחלתו וסופו

מ' שאמר הריני נזיר מגלח ליום לא. לרב מתנא דאמר סתם נזי"ל, לרב מתנא דאמר סתם נזי"ל, ולבר פרא סתם נזי"ל כ"ט יום והיה לו לגלח יום לי. אלא כדמפרש לעיל נעשה כאומר שלימים: ואם גלח יום לי יצא לבר פרא ניהא דמראורייתא

רבי יוסי קאי כותיך: ורבי יוסי **מדי סבר מקלס היום ככולו**.

דכל האי דקא משנינן לעיל דמכאן ולהבא מטמא שינויי דחיקי ניהוו ומיהו שמעתין אימא כרז: **וזה גמורה**. דבעינן ג' ימים רלופים כדאמר ואמי תלה הכתוב את

(ו) והא כיון דחזאי בפלגיה דיומא.

ציום שני מחלות ואילך אידך פלגא דמבקר עד חלות עולה לה לשימור כאילו נשמר יום אחד צטהרה והוה לה הפסק: ע"א א' ור' יוסי **מכדי**. שומרת יום כנגד יום צו כיון דקאמר דטעמא הוי משום דמקלס היום ככולו ^[ג]. וכך שמענו כאן מפ"י המורה"ה ^[ב] אלל כביד גולין במסכת פסחים ^[פא]. שמעינן דמכאן ולהבא קמיבעיא לן דלר' יוסי וזה גמורה היכי משכחת לה ולא מפ"י המורה"ה: **איבעיא אימא ששופעט**. כל ז' היום [תלתא יומין] צהדי הדרי: **ואיבעיא אימא**. שלשה יומי צין השמשות סמוך לשקיעת החמה דכי רחאה בשבט אחר שקיעת החמה הוי טמאה כל יום ראשון וכי חזרה ורחאה ציום ראשון שנית סמוך לשקיעת החמה הו"א טמאה כל יום שני וכן שלישי דלא הו"א סליק למיינא דשומרת יום כנגד יום דהא לא הואי שעות:

הדרן עלך הריני נזיר

מ' שאמר הריני נזיר מגלה יום שלשים ואחד. לרב מתנא כדאית ליה הולדאנירות סתם קאי ואין מירות פחות מז' יום ולצר פדא כדאית ליה דמוקי לה ^[א] כגון דנעשה כאומר שלימים וכולה מחנ' ^[ו] הכי מפורש כצ"ק ^[ה] לרב מתנא כדאית ליה ולצר פדא כדאית ליה: **גמ' ר"א אומר אינו סוטר אלא שצעה**. כדי שיציא קרבנו צטהרה וכדפרשנין בפרק קמא ^[ו] לצר פדא כדאית ליה דקסבר

שלשים סותר את הכל רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה

דעביד ק"ו (ר"ה דף י.) ומנה גדה שאין תחילת יום ^[ח] כסופו? דטענה צלילה מהני סוף יום כתחילתו? דלא צעיא כ"א ^[ב] ז' ימים ויום שפוסקת? צו ^[שנה] שתחילתו עולה בסופו אינו דין שסופו עולה כתחילתו לימא וזה גדולה תוכיח דתחילת יום כסופו ^[ט] דטובלת ציום וסופו לאו כתחילתו? אלא ודאי כזה לא עביד הקל וחומר אליצא דר' יוסי ^[א] ומיהו לפירוש רש"י ניהא דלא מצי למימר וזה תוכיטש):

ובשני דחזיא שצשה יומין סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות דרביק **זה למניינא**. לפי [שהס] מקובצין בטומאה כתחילת היום וסופו

ולכא זהם שימור כלל וכן יום שלישי טמא כתחילתו והרי שלשה ימים רלופין טמאין דמקלס יום שלישי ככולו ואין צהן שימור צינתיים:

הריני נזיר פרק שני נזיר

זבה גמורה היכי משבחת **זה**. דמכאן ולהבא מטמינן לה וכל יומא

טומאה צאפי נפשה היא וכיון דחזאי היא? בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא הוא? קא סליק לה לשימור ואע"פ שלא טעלה צינתיים

^[א]מכ"י ראתה ציום י"א וציום י"ג וציום ט"ו דלא הו"א וזה ואע"ג

שלא טעלה צינתיים דבעינן שתראה ג' ימים רלופים: הלשון ק"ק אמאי קאמר אידך פלגא דיומא דבקיצור הוה מצי למימר אידך יומא סליק ליה שימור ודזוחק יש לפרש ד[ראתה י"א כיון דחזאי ציום צ' בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא שיהי לפני שראתה סליק ליה שימור וקשה ואמאי לא משכחת לה דרואה שלשה לילות דהשתא היא טמאה כתחילת היום ופי' בקונטרס כביד גולין (פסחים דף פא.) לפי הדברים למ"ד מקלס היום ככולו ותחילת^ט הלילה תהא נמי ככולה לספירה ובתחילת הלילה סליק לה שימור ואין צריך עלות השחר: ^[ח] ולי נראה דמשנה שלימה היא בפרק מיעוטק (מדה דף עב.) ושזין כדואה [ח] יום י"א וטעלה לערב [ושמעה] שנטמאין משכב ומושג למפרע ומוכח התם דתחילת הלילה לא הוי שימור ונראה לר"מ דכי היכי דלר' יוסי תחילת יום הוי שימור ה"נ רחאה צלילה סוף היום דלמחר שאינה רואה עולה לשימור דכן לי סוף היום כתחילת היום ובהכי ניהא לישנא כיון דחזאי בפלגא דיומא ^[ו] אידך פלגא דאוחו יום עצמו בסופו הוה ליה שימור וצ"ל דודאי צוצה גדולה לא אמר ר' יוסי דיום שלישי יהיה ממנין של ז' של טהרה דהא בפרק מיעוטק (סס ד' סט. וסס) קאמר דכותאי יום שפוסקת צו מונה אותו למנין ז' והטעם דמצינו דבסוף הספירה מקלס היום ככולו דצו וצזה עובלין ציום הילכך צוצה קטנה ^[ז] דתחילת הספירה^ט מקלס היום ככולו אלל בתחילת ספירת וזה גדולה שזוקוק לספור ז' או לא אמר' בתחילת ספירת' וז' נקיים מקלס היום ככולו: והא

הדרן עלך הריני נזיר

מ' שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד ואם גילח ליום שלשים יצא הריני נזיר שלשים יום אם גילח ליום שלשים לא יצא ^[א] מי בשנור שתי נזירות מגלח את הראשונה יום שלשים ואחד ואת השניה יום שלשים ואחד ^[ב] ואם גילח את הראשונה יום שלשים מגלח את השניה יום שלשים ואם גילח יום שלשים חסר אחד יצא וזו עדות העיד רבי פפיים על מי ^[ג] שנזור שתי נזירות שאם גילח את הראשונה יום שלשים מגלח את השניה ^[ד] ליום ששים ואם גילח ליום ששים חסר אחד יצא שיום של שלשים עולה לו מן המנין מי שאמר הריני ^[ה] נזיר גטמא יום שלשים סותר את הכל רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה הריני נזיר שלשים יום נטמא יום שלשים סותר את הכל הריני נזיר ^[ו] מאה יום נטמא יום מאה סותר את הכל ר"א אומר אינו סותר אלא שלשים נטמא יום מאה ואחד וסותר שלשים יום רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה: **גמ' מי שאמר הריני נזיר ונטמא יום שלשים סותר את הכל** רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה

דעביד ק"ו (ר"ה דף י.) ומנה גדה שאין תחילת יום ^[ח] כסופו? דטענה צלילה מהני סוף יום כתחילתו? דלא צעיא כ"א ^[ב] ז' ימים ויום שפוסקת? צו ^[שנה] שתחילתו עולה בסופו אינו דין שסופו עולה כתחילתו לימא וזה גדולה תוכיח דתחילת יום כסופו ^[ט] דטובלת ציום וסופו לאו כתחילתו? אלא ודאי כזה לא עביד הקל וחומר אליצא דר' יוסי ^[א] ומיהו לפירוש רש"י ניהא דלא מצי למימר וזה תוכיטש):

ובשני דחזיא שצשה יומין סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות דרביק **זה למניינא**. לפי [שהס] מקובצין בטומאה כתחילת היום וסופו

ולכא זהם שימור כלל וכן יום שלישי טמא כתחילתו והרי שלשה ימים רלופין טמאין דמקלס יום שלישי ככולו ואין צהן שימור צינתיים:

הדרן עלך הריני נזיר

מ' שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. בפרק קמא (לעיל דף ה:) מיייתין ליה ופי' רב מתנא ובר פדא כדאית להו: **ש"יין כ' עורה לו מן המנין**. לרב מתנא עולין למנין ימי נזירות דראשון דמדאורייתא ל' וכן למנין שני עולה לו מדאורייתא דבעינן שלשים דאורייתא ולצר פדא אין צריך למנות נזירות¹² ראשון שכבר נשלם מיום כ"ט ותגלחת ראשונה נעשית ציום ל' כדין תורה ודקאמר במתניתין דיום ל' עולה לו מן המנין היינו לענין נזירות שני כדי שגם תגלחת שניה תהיה ציום ל' שהרי גילה ציום [ששים] חסר אחד: **הריני נזיר גטמא יום כ' סותר הב'.** לרב מתנא סותר מן התורה ומציא קרבן טומאה וחזר ומונה שלשים יום נזירות טהרה ולצר פדא סותר הכל מדרבנן דיום כ"ט נשלם הנזירות וסותר מדרבנן גזירה להיכא דלמחר הריני נזיר ל' יום ואינו מציא קרבנות נזיר טמא: **רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה**. לצר פדא לא גזרינן ולצר מתנא אליצא דר"א ס"ל מקלס היום ככולו ואפילו נטמא קודם הצאת קרבנותיו ורבנן אית להו דלא אמר' מקלס היום ככולו אלא היכא דציבא קרבנותיו צטהרה ציום ל' דילא כחילו הציבא ציום ל' ואחד: **הריני נזיר כ' יום גטמא יום כ' סותר את הב'.** ולא פליג ר"א לרב מתנא דאמר דקסם נזירות ל' יום והכא¹³ מיתורא דלישנא דקאמר ל' הוי כחילו אמר שלימים הילכך אפי' לר"א דלמחר דמקלס היום ככולו סותר הכל (ולצר פדא דלית ליה מקלס היום ככולו) דהכא אמר¹⁴ ל' הוי ממנין הנזירות כיון שפירש ל' יום וא"ת מ"מ אמאי סותר הכל לר"א הא לר"א דריש לקמן בצרייתא דהריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה יכול יסתור הכל ת"ל והימים הראשונים יפלו מכלל דאיכא אחרונים וזה אין לו אחרונים וה"נ כי נטמא ציום ל' אין לו אחרונים והל"ל דלא יסתור הכל וצ"ל דכיון דלמחר ל' אי"כ יום ל' הוי יום מלאת ודרשינן וחת תורת המזר ציום מלאת נטמא ציום מלאת תן לו תורת נזיר ולקמן נמי בצרייתא גצי נטמא צסוף מאה לא קממעט להו מוהימים יפלו אלא דחינו סותר כל מאה אלל שלשים יום ודאי סותר דקדתי בסמוך צמתי' נטמא יום מאה דלר"א סותר שלשים אלל צרישא כי אמר הריני נזיר סתמא דקאמר ר"א אינו סותר אלא שצעה כי נטמא ציום שלשים לצר פדא ניהא משום דמיום כ"ט פסק מנין נזירותו ויום שלשים אינו יום מלאת כיון דלא אמר שלשים צפירוש וגם לת"ק דסותר אינו אלא מדרבנן לצר פדא ולא מיייתי קרבן טומאה ולרב מתנא נמי דקאמר מקלס היום ככולו הילכך יום ל' אינו יום מלאת דהוי כחילו כלה כל אותו יום [כיון] דעשה מקלס צנזירות אלל כסיפא מחשב כאילו אמר שלימים לצר מתנא לא אמרינן מקלס היום ככולו הילכך הוי שפיר יום שלשים מלאת¹⁵ דלכך סותר לר' אליעזר מדרשא דואת תהיה תורת המזר

זו.

זבה גמורה היכי משבחת **זה**. דמכאן ולהבא מטמינן לה וכל יומא

טומאה צאפי נפשה היא וכיון דחזאי היא? בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא הוא? קא סליק לה לשימור ואע"פ שלא טעלה צינתיים

^[א]מכ"י ראתה ציום י"א וציום י"ג וציום ט"ו דלא הו"א וזה ואע"ג

שלא טעלה צינתיים דבעינן שתראה ג' ימים רלופים: הלשון ק"ק אמאי קאמר אידך פלגא דיומא דבקיצור הוה מצי למימר אידך יומא סליק ליה שימור ודזוחק יש לפרש ד[ראתה י"א כיון דחזאי ציום צ' בפלגא דיומא אידך פלגא דיומא שיהי לפני שראתה סליק ליה שימור וקשה ואמאי לא משכחת לה דרואה שלשה לילות דהשתא היא טמאה כתחילת היום ופי' בקונטרס כביד גולין (פסחים דף פא.) לפי הדברים למ"ד מקלס היום ככולו ותחילת^ט הלילה תהא נמי ככולה לספירה ובתחילת הלילה סליק לה שימור ואין צריך עלות השחר: ^[ח] ולי נראה דמשנה שלימה היא בפרק מיעוטק (מדה דף עב.) ושזין כדואה [ח] יום י"א וטעלה לערב [ושמעה] שנטמאין משכב ומושג למפרע ומוכח התם דתחילת הלילה לא הוי שימור ונראה לר"מ דכי היכי דלר' יוסי תחילת יום הוי שימור ה"נ רחאה צלילה סוף היום דלמחר שאינה רואה עולה לשימור דכן לי סוף היום כתחילת היום ובהכי ניהא לישנא כיון דחזאי בפלגא דיומא ^[ו] אידך פלגא דאוחו יום עצמו בסופו הוה ליה שימור וצ"ל דודאי צוצה גדולה לא אמר ר' יוסי דיום שלישי יהיה ממנין של ז' של טהרה דהא בפרק מיעוטק (סס ד' סט. וסס) קאמר דכותאי יום שפוסקת צו מונה אותו למנין ז' והטעם דמצינו דבסוף הספירה מקלס היום ככולו דצו וצזה עובלין ציום הילכך צוצה קטנה ^[ז] דתחילת הספירה^ט מקלס היום ככולו אלל בתחילת ספירת וזה גדולה שזוקוק לספור ז' או לא אמר' בתחילת ספירת' וז' נקיים מקלס היום ככולו: והא

מ' שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד ואם גילח ליום שלשים יצא הריני נזיר שלשים יום אם גילח ליום שלשים לא יצא ^[א] מי בשנור שתי נזירות מגלח את הראשונה יום שלשים ואחד ואת השניה יום שלשים ואחד ^[ב] ואם גילח את הראשונה יום שלשים מגלח את השניה יום שלשים ואם גילח יום שלשים חסר אחד יצא וזו עדות העיד רבי פפיים על מי ^[ג] שנזור שתי נזירות שאם גילח את הראשונה יום שלשים מגלח את השניה ^[ד] ליום ששים ואם גילח ליום ששים חסר אחד יצא שיום של שלשים עולה לו מן המנין מי שאמר הריני ^[ה] נזיר גטמא יום שלשים סותר את הכל רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה הריני נזיר שלשים יום נטמא יום שלשים סותר את הכל הריני נזיר ^[ו] מאה יום נטמא יום מאה סותר את הכל ר"א אומר אינו סותר אלא שלשים נטמא יום מאה ואחד וסותר שלשים יום רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה: **גמ' מי שאמר הריני נזיר ונטמא יום שלשים סותר את הכל** רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה

דעביד ק"ו (ר"ה דף י.) ומנה גדה שאין תחילת יום ^[ח] כסופו? דטענה צלילה מהני סוף יום כתחילתו? דלא צעיא כ"א ^[ב] ז' ימים ויום שפוסקת? צו ^[שנה] שתחילתו עולה בסופו אינו דין שסופו עולה כתחילתו לימא וזה גדולה תוכיח דתחילת יום כסופו ^[ט] דטובלת ציום וסופו לאו כתחילתו? אלא ודאי כזה לא עביד הקל וחומר אליצא דר' יוסי ^[א] ומיהו לפירוש רש"י ניהא דלא מצי למימר וזה תוכיטש):

ובשני דחזיא שצשה יומין סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות דרביק **זה למניינא**. לפי [שהס] מקובצין בטומאה כתחילת היום וסופו וליכא זהם שימור כלל וכן יום שלישי טמא כתחילתו והרי שלשה ימים רלופין טמאין דמקלס יום שלישי ככולו ואין צהן שימור צינתיים:

הדרן עלך הריני נזיר

מ' שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד. בפרק קמא (לעיל דף ה:) מיייתין ליה ופי' רב מתנא ובר פדא כדאית להו: **ש"יין כ' עורה לו מן המנין**. לרב מתנא עולין למנין ימי נזירות דראשון דמדאורייתא ל' וכן למנין שני עולה לו מדאורייתא דבעינן שלשים דאורייתא ולצר פדא אין צריך למנות נזירות¹² ראשון שכבר נשלם מיום כ"ט ותגלחת ראשונה נעשית ציום ל' כדין תורה ודקאמר במתניתין דיום ל' עולה לו מן המנין היינו לענין נזירות שני כדי שגם תגלחת שניה תהיה ציום ל' שהרי גילה ציום [ששים] חסר אחד: **הריני נזיר גטמא יום כ' סותר הב'.** לרב מתנא סותר מן התורה ומציא קרבן טומאה וחזר ומונה שלשים יום נזירות טהרה ולצר פדא סותר הכל מדרבנן דיום כ"ט נשלם הנזירות וסותר מדרבנן גזירה להיכא דלמחר הריני נזיר ל' יום ואינו מציא קרבנות נזיר טמא: **רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה**. לצר פדא לא גזרינן ולצר מתנא אליצא דר"א ס"ל מקלס היום ככולו ואפילו נטמא קודם הצאת קרבנותיו ורבנן אית להו דלא אמר' מקלס היום ככולו אלא היכא דציבא קרבנותיו צטהרה ציום ל' דילא כחילו הציבא ציום ל' ואחד: **הריני נזיר כ' יום גטמא יום כ' סותר את הב'.** ולא פליג ר"א לרב מתנא דאמר דקסם נזירות ל' יום והכא¹³ מיתורא דלישנא דקאמר ל' הוי כחילו אמר שלימים הילכך אפי' לר"א דלמחר דמקלס היום ככולו סותר הכל (ולצר פדא דלית ליה מקלס היום ככולו) דהכא אמר¹⁴ ל' הוי ממנין הנזירות כיון שפירש ל' יום וא"ת מ"מ אמאי סותר הכל לר"א הא לר"א דריש לקמן בצרייתא דהריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה יכול יסתור הכל ת"ל והימים הראשונים יפלו מכלל דאיכא אחרונים וזה אין לו אחרונים וה"נ כי נטמא ציום ל' אין לו אחרונים והל"ל דלא יסתור הכל וצ"ל דכיון דלמחר ל' אי"כ יום ל' הוי יום מלאת ודרשינן וחת תורת המזר ציום מלאת נטמא ציום מלאת תן לו תורת נזיר ולקמן נמי בצרייתא גצי נטמא צסוף מאה לא קממעט להו מוהימים יפלו אלא דחינו סותר כל מאה אלל שלשים יום ודאי סותר דקדתי בסמוך צמתי' נטמא יום מאה דלר"א סותר שלשים אלל צרישא כי אמר הריני נזיר סתמא דקאמר ר"א אינו סותר אלא שצעה כי נטמא ציום שלשים לצר פדא ניהא משום דמיום כ"ט פסק מנין נזירותו ויום שלשים אינו יום מלאת כיון דלא אמר שלשים צפירוש וגם לת"ק דסותר אינו אלא מדרבנן לצר פדא ולא מיייתי קרבן טומאה ולרב מתנא נמי דקאמר מקלס היום ככולו הילכך יום ל' אינו יום מלאת דהוי כחילו כלה כל אותו יום [כיון] דעשה מקלס צנזירות אלל כסיפא מחשב כאילו אמר שלימים לצר מתנא לא אמרינן מקלס היום ככולו הילכך הוי שפיר יום שלשים מלאת¹⁵ דלכך סותר לר' אליעזר מדרשא דואת תהיה תורת המזר

ולתנא

ככולו. ורבנן לית להו מקצת היום ככולו אלא אחר שהביא קרבנותיו: הריני נזיר ל' יום ונטמא יום ל'. סותר הכל דכיון דאמר ל' יום בעיי' שלימים ולא אמר' מקצת היום ככולו: ר"א אומר אינו סותר אלא ל' כדדריש לעיל נטמא ציום מלאת תן לו תורת נזיר: נטמא יום ק' וא' סותר ל'. מדרבנן גזרו שישתור יום תגלחת אטו יום ק' ולא גזרו שישתור אלא כסתם נזיר. וה"ה (א) סתם נזיר שנטמא ביום לא"א הוי כנטמא יום ק"ב שאינו סותר: [ר"א אומר] אינו סותר אלא ז' ר"א לטעמא דאפי' ביום ל' לא גזרינ'.

(ב) אולי צ"ל וה"ה גמיר ל' יום שנטמא ציום ל"א שסותר את הכל אלל סתם נזיר שנטמא וכו'

א א מוי פ"ד מהל' מירות הל"א סגנ עשין קס:
ב ב מיי שם הל"ב סגנ שס:
ג ג מוי פ"ו שם הל"ג:
ד ד מיי שם הל"ד:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה והא כיון וכו' ורבי מכדי שומרת יום כנגד יום. ויצי' וכוונתו צו לפרו'ת בתוס' כאן: [ב] בא"ד אלל כביד גולין בתוס' פסחים שמעינן דמכאן ולהבא יצי' ר"ל כיון דבפסחים שם מפורש להירא דסריך לר"י למאי דקסבר מנאן ולהבא וכו' אי"כ גם כאן הפירוש כן ואין צורך בשאלה למ"ש רש"י בד"ה ורבי מכדי וכו' שדרינו שם הוה רק לפירות המורה ולכן חזר צו רש"י עכשיו ודריק: [ג] תוס' ד"ה וזה גמורה וכו'. ואע"פ שלא טעלה צינתיים מכי רחאה ציום י"א וציום י"ג וציום ט"ו. מן מינת מכי עד ט"ו נמחק. ויצי' כמו רחאה ציום א' וציום ג' וציום ה' ר"ל תוך אחר עשר יום עדין נדה לנדה רחאה קן עב"ל אימ: [ד] בא"ד ודזוחק י' לפרס רחאה י"א. רחאה י"א נמחק ויצי' דלמחר למימר רחאה יום א' כצ"ל אימ: [ה] בא"ד ושזין כדואה יום. מלת יום נמחק. ויצי' תוך י"א כצ"ל: [ו] בא"ד אידך פלגא דאוחו יום עצמו. יצי' חזר גיכ כוונת הענין אחר שפרש"י בשם המורה יע"ש ודריק: [ז] בא"ד הילכך צוצה קטנה כתחלת וכו' כצ"ל: [ח] בא"ד ומה נדה שאין תחלת יום עולה בסופו דטבילה כצ"ל: [ט] בא"ד דלא צעי' כ"א ז'. נמיס כצ"ל: [י] בא"ד ומיהו לפי רש"י יצי' ע"י על דברייהם צוצה כצריכות כצ"מ:

הגהות התוספות

- מינת היא מקלס. 2. כס"א הא. 3. מינת מכי נמחק וצ"ל דהוי כמו. 4. צ"ל דלמ"ד. 5. צ"ל תחילת הספירה היא סוף משבון אמרינן ציה מקלס היום כו'. 6. מינת כסופו נמחק וצ"ל עולה לה בסופה. 8. מינת כתחילתו נמחק וצ"ל עולה לה בתחילתה. 9. מינת שפוסקת נמחק וצ"ל שראתה. 10. מינת כסופו נמחק וצ"ל עולה בסופה. 11. מינות לאו כתחילתו נמחק וצ"ל אינו עולה בתחילתה. 12. צ"ל למחוט למירות. 13. צ"ל הכא. 14. צ"ל הכא דלמחר. 15. צ"ל יום מלאת ולכך סותר כו'.

פ' הרא"ש (המשך)

דינא לית לגלח יום ל' ולרב מתנא מפי' לעיל משום דמקצת היום ככולו. הריני נזיר ל' יום אם גילח יום לי לא יצא. אף בר פדא מודה בהא כיון דאמר לי יום דבעי' יום שלימים: מי שאמר הריני נזיר ונטמא יום ל' סותר את הכל. לרב מתנא סותר מן התורה ומוציא קרבן טומאה לבר פדא סותר מדרבנן אטו היכא דאמר ל' ואינו מביא קרבן טומאה: ור' אליעזר אומר אינו סותר אלא ז' דלא גזר. ולרב מתנא מפורש דסבר מקצת היום ככולו.

ל' יום בעיי' שלימים ולא אמר' מקצת היום ככולו: ר"א אומר אינו סותר אלא ל' כדדריש לעיל נטמא ציום מלאת תן לו תורת נזיר: נטמא יום ק' וא' סותר ל'. מדרבנן גזרו שישתור יום תגלחת אטו יום ק' ולא גזרו שישתור אלא כסתם נזיר. וה"ה (א) סתם נזיר שנטמא ביום לא"א הוי כנטמא יום ק"ב שאינו סותר: [ר"א אומר] אינו סותר אלא ז' ר"א לטעמא דאפי' ביום

^[1] אולי צ"ל וה"ה גמיר ל' יום שנטמא ציום ל"א שסותר את הכל אלל סתם נזיר שנטמא וכו'